ఈవారం కథ

వెలికం

-కుప్పిలి పద్మ

అరేబియా అలల్ని బంధించేసిన మెరైన్ డ్రైవ్ మీద వెళ్తున్న వాహనాలని చూస్తోంది ముక్త.

చేతిలో మెనూకార్డ్. బృంద పరిచయం చేసిన ఆ రెస్టారెంట్‌లో కార్డ్ చూడకుండానే తనకి కావల్సినవి ముక్త ఆర్డర్ చేయగలదు.

కదుల్తున్నట్టు తెలియనంత మెల్లగా తిరుగుతోన్న ఈ రొటేటింగ్ రెస్టారెంట్‌కి ఎప్పుడొచ్చినా జిన్ తాగటం బృందకి భలే ఇష్టం. తనకి ఓసారి బృంద జిన్ ఆర్డర్ చేసింది. మొదటిసారి తటపటాయిస్తూనే తాగింది. ఘాటైన లిమ్కా తాగుతున్నట్టుంది. తర్వాతర్వాత ఎప్పుడొచ్చినా జిన్ తాగటం అలవాటై పోయింది.

గ్లాస్ ఖాళీ అయ్యేలోగా వున్నచోటు నుంచి ఈ రెస్టారెంట్ ఏ దరికి తనని తీసుకువెళుతుందో చూడటం ముక్తకి సరదా!

ఒక్కోసారి సముద్రానికి దగ్గరగా, మరోసారి కొబ్బరిచెట్లకి చేరువగా కొన్నిసార్లు గోడలవేపుగా.

స్టీవర్డ్ ట్రేతో వచ్చి ఆమె ముందు స్వీట్‌లైమ్ సోడా, క్రిస్టల్‌మగ్‌లో జిన్ వుంచాడు. గ్లాసులోని స్టిక్‌కి ఓ వైపు చెర్రీఫ్రూట్, కింద పల్చగా నిమ్మకాయ చెక్క, లైమ్ సోడాలో జిన్ పోసి స్టిక్‌తో కలయబెట్టి సిప్ చేసింది - వొగరు తక్కువనిపించి మరికాస్త జిన్ గ్లాసులో పోసింది.

తిరిగి సిప్ చేస్తుంటే - 'చుప్. అల్లరి చేయకండి. తన గొడవెందుకు. ఆ సీటు చెల్లికి ఇచ్చేసై' రెస్టారెంట్ నిశ్శబ్దంలో ఎంత చిన్నగా అన్నా స్పష్టంగా వినిపిస్తున్న మాటలు.

ముక్త కొంచెం తలెత్తి తన ఎదురుగా వున్న టేబుల్ వేపు చూసింది.

భార్యా, భర్త, ఇద్దరు పాపలు.

విండోసీట్ కోసం చిన్నపాప పెద్దపాపతో పోట్లాడుతోంది.

పెద్దపాప లేచి ఆ సీట్ చెల్లాయికి ఇచ్చేసింది.

ఆదేశాలు. పసితనం నుంచే జీవితాలని కత్తిరించి క్రోటన్ మొక్కల్లా పెంచాలనే ఆంక్షలు.

వీటిని మర్చిపోవాలని ముక్త ఎంతగా ప్రయత్నించినా ఎంత దూరానికి వెళ్ళిపోయినా అవే దృశ్యాలు వెంటాడుతున్నాయి.

స్టీవార్డ్ వొచ్చి ముక్త ముందు వినయంగా నిల్చున్నాడు.

అతనికి ఫుడ్ ఆర్డర్ చేయాల్సివుంది. అంటే తనకిష్టమైన ఆహారాన్ని ఆర్డర్‌చేసి తన టేబుల్ దగ్గరికి రప్పించుకోగల స్థానంలో వుంది.

అయినా ముక్త అతనికి ఫుడ్ ఆర్డర్ చేయలేదు.

"బఫేకి వెళ్తాను" అని స్టీవార్డ్‌ని పంపించేసింది.

ముక్త తన టేబుల్ దగ్గర నుంచి లేచి బఫే అరేంజ్‌చేసిన ప్రదేశానికి వెళ్ళింది.

ఓ ప్లేట్ తీసుకొని అక్కడ అమర్చిన పదార్థాలని ఓసారి చూసింది.

- రంగురంగుల పళ్ళు, అనేక వర్ణాలతో మెరిసిపోతున్న సలాడ్స్, తళతళలాడే వెజ్ నాన్‌వెజ్ డిషెస్, ప్రతి పాత్ర ముందూ ఆయా వంటకాల పేర్లను తెలిపే లేబిల్స్, ప్లేన్‌రైస్, జీరా రైస్, ఫ్రైడ్ రైస్.

ప్లేట్ పట్టుకొని, వేటిని ముందు వడ్డించుకోవాలా అని ఆలోచిస్తూ నిలబడిపోయింది. ఎన్నిసార్లు చూసినా ఎప్పుడూ తనకేం తినాలనుందో తెలీని స్థితి. అలా అని తనకేం ఇష్టమో తెలీని పరిస్థితేం కాదు. ఆమెకు చేపల కూరంటే ఇష్టం. కానీ ఏ ముల్లన్నా గుచ్చుకుంటుందేమోనని భయం. బోన్‌లెస్ ఫిష్ అన్నా ఆమెకి భయమే. ఎక్కడన్నా ఓ ముల్లు వుంటుందేమోనని.

ఆమె ప్లేట్‌లో కొన్ని సలాడ్ ముక్కలు వేసుకుంది. కొద్దిగా జీరారైస్ తీసుకొని చేప ముక్కలు ఎన్ని వేసుకోవాలా అని ఆలోచిస్తూ నిలబడింది. రెండు ముక్కలు వేసుకొని మరో ముక్క వేసుకోవాలని అనిపించినా 'ఎవరైనా చూస్తారేమో! మరీ ఆబగా వేసుకున్నాననుకుంటారేమో!' అనుకుంటూ వెళ్ళి తన టేబుల్ దగ్గర కూర్చుంది. చుట్టూ చూసింది. ఎవరూ ఆమె వైపు చూడటం లేదు.

అసలు ఎవరూ మరొకర్ని పట్టించుకోవడం లేదు. ఎవరి తిండి హడావిడి వాళ్ళది. 'తనే అందర్నీ అనవసరంగా పట్టించుకుంటోందా' - ముక్తకి అనుమానం వేసింది.

నిజంగా ఇది వొట్టి అనుమానమేనా?

ఆమె చూపుని ఎంత వొద్దనుకున్నా పదేపదే ఆ పాపలిద్దరి వైపు మరల్చకుండా వుండలేకపోతోంది. ఏ ఆలోచనల నుంచి పారిపోవాలని బృంద దగ్గరకి వచ్చిందో అవే ఆలోచనలు వొదలటం లేదు. పైగా మరింత బలంగా గుర్తొస్తున్నాయి.

కూర్చున్నచోటనే వెనక్కి వాలింది ముక్త.

- చిన్నతనం. స్కూల్లో చదువుకునే రోజులు. మనసంతా ఆటల మీదా, ఆట బొమ్మల మీదా లగ్నమయ్యే వయస్సు.

స్కూల్లో పిల్లలు కబాడీ ఆడుతున్నారు. ఒక జట్టులో తనూ వుంది. తను కూతకి వెళ్ళింది - అవతలి జట్టు మీదకి -

"కబాడీ... కబాడీ... కబాడీ" - ఆలోచనలు మాత్రం ఇంటినీ, తండ్రినీ గుర్తుచేస్తున్నాయి. తనవెవరో "ఇల్లూ... ఇల్లూ... ఇల్లూ..." అంటూ తరుముతున్నారు. ఆట సాధ్యంకావడం లేదు. తను అర్థాంతరంగా కూత ఆపేసి కబాడీ కోర్టు నుంచి పుస్తకాల సంచివేపు పరిగెత్తింది.

"నువ్వెప్పుడూ అంతే! ఆట మధ్యలో వెళ్ళిపోతావ్. ఇలా అయితే రేపట్నుంచీ మాతో ఆడొద్దు" - నీరజ ఎత్తిపొడుస్తోంది. అయినా వెళ్ళక తప్పదు. తను త్వరత్వరగా ఇల్లు చేరింది.

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి అక్క పుస్తకాల ముందు కూర్చొని వుంది.

తనూ యూనిఫామ్ మార్చుకొని పుస్తకాలని ముందేసుకొని కూర్చుంది.

"ఆ ఆటలు ఆడకపోతేనేం? మీ నాన్న వచ్చే టైమ్‌కి ఇంటికి వస్తావో లేదోనని తెగ కంగారుపడ్డాననుకో. మీ నాన్న సంగతి తెలుసుగా. త్వరగా రావొచ్చుగా" తను రావడం చూసి ఆత్రుత తగ్గిన గొంతుతో అన్నది తల్లి. తను పుస్తకాల ముందైతే కూర్చోగలిగింది కానీ మనసు చదువు మీద లేదు.

"ఆటలూ, బొమ్మలూ తిండిపెట్టవ్. బాగా చదువుకోవాలి. మంచి మార్కులు రావాలి" తండ్రి మాటలు లీలగా గుర్తొస్తున్నాయి.

ఇలాంటి మాటల మధ్యే తన చిన్నతనం గడిచింది.

ఆ మాటల వల్ల తను ఏం సాధించిందో తెలీదు. కానీ కోల్పోయింది మాత్రం చాలానే వుంది.

గెలవగలనని నమ్మిన పోటీల నుంచి అర్థాంతరంగా తప్పుకోవడం ఎంత బాధాకరం!

తను వాలీబాల్ ప్లేయర్.

సర్వీస్ చేయడంలోనూ, ప్రత్యర్థులకు అందకుండా లిఫ్ట్ ఇవ్వడంలోనూ రెప్పపాటులో కట్ కొట్టడంలోనూ - టీమ్‌లో తనదే పై చేయి.

'ముక్త టీమ్‌కి గెలవడం తప్ప వోటమి తెలీదు'. టీచర్లంతా ప్రశంసించేవారు. అయినా తనేం సాధించగలిగిందీ?

జిల్లా స్థాయి వాలీబాల్ పోటీలకు టీమ్‌ని ఎంపిక చేస్తున్నారు. జిల్లాలోని అన్ని పాఠశాలల నుంచీ విద్యార్థులు వొచ్చారు. ఉదయం నుంచీ సెలక్షన్స్ జరుగుతున్నాయి. ఆడిన ప్రతీ ఆటలోనూ తను గెలుపుని సొంతం చేసుకుంది.

ఇక టీమ్ ఫైనల్స్ సెలక్షన్ మాత్రమే మిగిలింది.

అప్పటికే తను యింటికి వెళ్ళాల్సిన సమయం మించిపోయింది.

అమ్మ మాటలు, నాన్న మందలింపులు చెవుల్లో మారుమోగుతున్నాయి. వెళ్ళాలా, ఆడాలా? తన నడక ఎటూ? ఇంటికా, కోర్టుకా?

"వెళ్ళిపోతానని" డ్రిల్ టీచర్‌కి చెప్పాలంటే సిగ్గుగా అనిపించింది.

టీమ్ సెలక్షన్ ఆలస్యమయ్యేకొద్దీ మనసులో ఆందోళన. తట్టుకోవడం కష్టంగా వుంది. తల పగిలిపోతోంది.

ఆఖరి నిముషం - సరిగ్గా ఆఖరి నిముషంలో మిగతా ప్లేయర్స్ ఉత్సాహంగా ఆటకి సిద్ధమవుతుండగా తను వొకర్తీ ఎవరికీ చెప్పకుండా పుస్తకాల

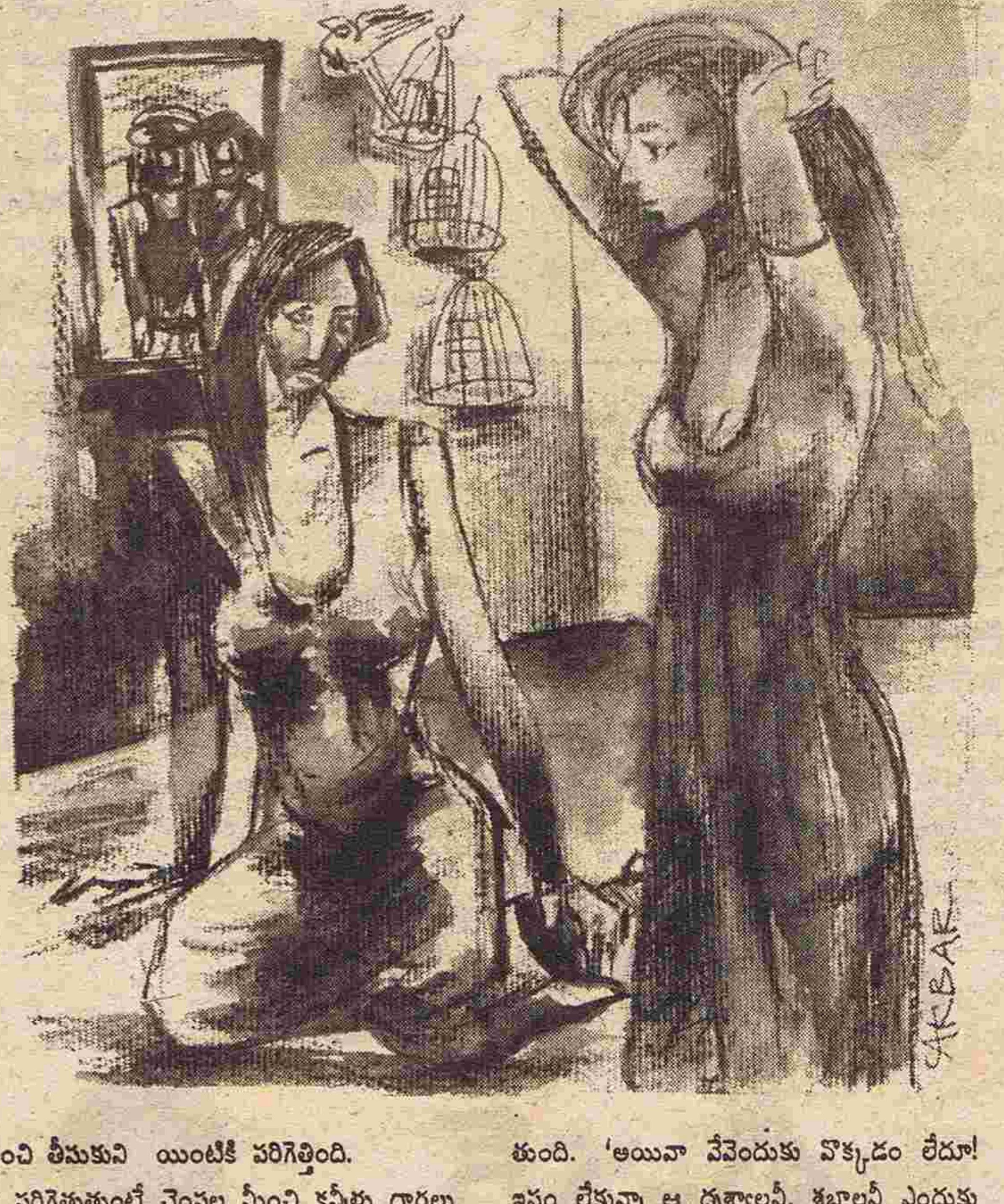

సంచి తీసుకుని యింటికి పరిగెత్తింది.

పరిగెత్తుతుంటే చెంపల మీంచి కన్నీళ్ల ధారలు కట్టేయి.

ఆ సంఘటన గుర్తురాగానే ముక్త కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి - మళ్లీ.

"ఏమైనా ఆర్డర్ చేస్తారా? ఎనీ డిజార్ట్" స్టీవర్డ్ అడుగుతుంటే అతని వేపు బ్లాంక్‌గా చూసింది ముక్త.

ఐస్‌క్రీమ్, ఫ్రూట్‌సలాడ్ - ఎన్ని తిన్నా లోపలి మంట ఆరుతుందా?

బిల్ చెల్లించి ముక్త కిటికీలోంచి బయటకి చూసింది.

కొద్దిగా కనిపిస్తున్న అరేబియా అలలు.

రెస్టారెంట్‌లోంచి బయటికొచ్చింది. ఏ.సి.లోంచి బయటకి రావడంతో బయట ఎండ తీవ్రత వున్నదానికన్నా ఎక్కువనిపించింది. టాక్సీ డ్రైవర్‌కి అడ్రస్ చెప్పింది. మెరైన్ డ్రైవ్ మీద టాక్సీ స్పీడ్ లిమిట్‌లో పోతోంది.

హైదరాబాద్‌లో ఆటో లెక్కువ. ఇక్కడ ఆటోలే కనిపించవ్.

ఎటు చూసినా టాక్సీలే!

డింపుల్ అపార్ట్‌మెంట్స్ ముందు టాక్సీ ఆగింది. లిఫ్ట్ దగ్గర పెద్ద క్యూ. ఆరో అంతస్తులో వున్న బృంద ఫ్లాట్ ముందు నిలబడి తన దగ్గరున్న కీతో తాళం తీసింది ముక్త. లోపలికొచ్చి హేండ్ బ్యాగ్ నేల దివాన్ పక్కన పడేసి దివాన్‌పై వాలిపోయింది.

చెయ్యి చాపి ఫేన్ స్విచ్ వేసింది. బృంద ఆఫీసు నుంచి ఎప్పుడొస్తుందో తెలీదు. అప్పటివరకూ ముక్తకి కావలసినంత ఏకాంతం. ఈ ఏకాంతం కోసమే ఈ మధ్య తరచుగా బృంద దగ్గరకి వచ్చేస్తోంది. రిమోట్ చేతిలోకి తీసుకొని టీవీ ఆన్ చేసింది. ఛానల్ వెంట ఛానల్ - బుల్లి తెరపై మారుతున్న దృశ్యాలు - పార్లమెంట్ మ్యాస్. బాబ్డ్‌హెయిర్ ఆడవాళ్లు, ఆడవాళ్లు కాదని ఓ నాయకుడు ఆవేశంగా మాట్లాడుతున్నాడు.

బాబ్డ్ హెయిర్ ఆడవాళ్ళంటే జుట్టు కత్తిరించుకున్న వాళ్లు అనేకాదు అతని వుద్దేశం. డబ్బుండో, వుద్యోగాలు చేస్తూనో వుద్యమాలు చేస్తూనో స్వేచ్ఛగా, స్వతంత్రంగా కనిపించే స్త్రీల చుట్టూ కూడా ఎన్ని కంచెలున్నాయో వేషభాషలకే గుండెలు బాదుకునే వాళ్లకేం తెలుస్తుంది.

దృశ్యాలు చూపులని ఆకట్టుకోవడం లేదు. ఏ శబ్దమూ వినసొంపుగా లేదు. అయినా ముక్త టీవీని కట్టేయలేదు. దృశ్యం వెంట దృశ్యం - రకరకాల ఫ్రీక్వెన్సీలలో శబ్దాలు చుట్టుకొంటున్నాయి.

ముక్త తన చేతిలోని రిమోట్ వేపు చూసింది. చిన్న బటన్ నొక్కితే చాలు టీవీ ఆగిపోతుంది. 'అయినా నేనెందుకు నొక్కడం లేదూ! ఇష్టం లేకున్నా ఆ దృశ్యాలనీ, శబ్దాలనీ ఎందుకు భరిస్తున్నాను' అనుకొంది ముక్త.

టీవీనే కాదు. తను చాలా భరించింది. భరిస్తోంది.

బాధాసందర్భాలు ఇప్పుడిప్పుడే గుర్తొస్తున్నాయి. ఎన్నెన్నో గుర్తొస్తున్నాయి. అన్నయ్యలానే తనూ కాంపిటేటివ్ ఎగ్జామ్ పాసయింది. ఇంటర్వ్యూ బాగా చేసింది. కొద్ది నెలల తేడాతో యిద్దరికీ వుద్యోగాలు వచ్చాయి.

మొదటి నెల జీతం వొచ్చింది.

ఆ రోజు ఎంత సంబరం. అన్నయ్య తన తొలి జీతాన్ని అమ్మ చేతుల్లో పెట్టినట్టే తనూ ఆమె చేతిలో జీతం వుంచింది. అమ్మ కళ్ళల్లో ఎంత వెలుగు. నెల తర్వాత నెల. తర్వాత నెలా ఇలా ఎన్నో నెలలు గడిచాయి. కానీ ఏం జరిగింది.

అన్న జీతం గురించి ఎప్పుడూ ఏ లెక్కా లేదు. వాడు ఎంత పాకెట్‌మనీగా తీసుకుంటే అంత, ఎంత ఇంట్లో యిస్తే అంత!

తను మాత్రం అణాపైసల్తో సహా ఇవ్వాలి. అవసరానికి మాత్రం అడిగి తీసుకోవాలి. లెక్కలు చెప్పాలి. ఏం కొనుక్కోవాలన్నా పర్మిషన్లు తీసుకోవాలి. బస్ పాస్‌లు, ఆటో ఛార్జీలు, కేంటిన్ ఖర్చులు - ఇంతే. వీటికీ లెక్కా పత్రం వుండాలి. 'ఇంట్లో తెలీని ఖర్చులు ఆడపిల్లలకేం వుంటాయి' అమ్మానాన్నల సవరింపులు.

"సినిమాకెళ్తారా? ఎక్కువమందిని తీసుకెళ్ళకు. ఎవరి టిక్కెట్లు వాళ్ళే తీసుకోండి."

"పిక్నిక్ ఎందుకులేమ్మా! బోల్డంత ఖర్చు" ఇవే మాటలు ఏం అడిగినా. ఎప్పుడైనా డబ్బులు గురించి అడిగితే -

"నీ సంపాదన మా కెందుకూ? నీ పెళ్ళిఖర్చులకనే అకౌంట్‌లో వేస్తున్నాం" అని దబాయింపు.

ఏమనగలదు తనూ? తల వొంచుకుంది. నోటిలో మాటని నోటిలోనే దాచుకొంది. గుండెలో బాధని గుండెలోనే దాచుకొంది.

బాధని మాత్రమే దాచుకోగలిగింది. ఒక్క పైసా దాచుకోలేకపోయింది.

అన్నయ్యకి ఓ యిల్లు. బ్యాంక్ అకౌంట్. మోటర్ సైకిల్. కారు కూడా త్వరలో లోన్ తీసుకొని కొనుక్కోబోతున్నాడంట.

ముక్త గోడకి చేరగిలపడి బృంద యింటిని పరిశీలనగా చూసింది.

పొడవైన హాలు. స్టాండింగ్ కిచన్. హాలుకి ఆనుకొని ఓ బాల్కని.

ఆ హాల్లో గోడవారగా ఓ పరుపు పర్చివుంది. పరుపుపై మహారాష్ట్ర చేనేత దుప్పటి పరిచి వుంది. రెండు దిళ్లు. దిళ్ళ ప్రక్కనే కప్పుకోటానికి దుప్పటి. మరో వారగా దివాను పరుపు, దిళ్ళు వేసున్నాయి. నేల మీదే కూర్చుని చూడటానికి వీలుగా పోర్టబుల్ కలర్ టి.వి. ఓ వైపు ఫ్రిజ్, ఇస్త్రీ పెట్టె, గ్యాస్ స్టవ్, కుక్కర్, క్యారమ్ బోర్డ్ అనవసరంగా ఆ యింట్లో ఒక్క స్పూన్ కూడా లేదు. కావల్సినంత సామాను. సింపుల్‌గా క్యూట్‌గా వున్న ఆ యింటిలో ముక్తని ఎప్పుడూ ఆకర్షించేవి గోడల మీద పెయింటింగ్స్. ఎంతో నచ్చిన లక్ష్మణ్‌ఏలే పెయింటింగ్‌ని కాసేపు చూస్తుండిపోయింది.

దాహం వేస్తుంటే చేసొల్లి మంచినీళ్ళు తాగింది. కిచెన్‌లోకి వెళ్లి టీ కలుపుకొని తిరిగి హాల్లోకి వచ్చింది. బృంద అల్లుతూ అల్లుతూ మధ్యలో వున్న స్వెటర్ తీసుకొని అల్లటం మొదలుపెట్టింది.

ఏడవుతుంటే బృంద వచ్చింది.

బృంద ముఖం కడుక్కుని వచ్చేలోగా టీ చేసింది ముక్త.

"థ్యాంక్‌యూ. మధ్యాహ్నం ఏమైనా తిన్నావా" అడిగింది బృంద.

"నీ ఫేవరెట్ రెస్టారెంట్‌కి వెళ్లాను"

"అంబాసిడార్"

"ఆ"

"రేపు ఆదివారం కదా. ఎక్కడికైనా వెళదామా" అడిగింది బృంద.

"వూ"

"ఎలిఫెంటా కేవ్స్‌కి పోదామా"

"మనిద్దరమే"

"మనిద్దరమే ఏంటి? నేనొక్కదాన్ని కూడా వెళతాను తెలుసా? ఏం చేసుకుందాం డిన్నర్‌కి" అడిగింది బృంద.

తను వొక్కర్తి వున్నప్పుడు కూడా ఇంట్రస్టింగ్‌గా వంట చేసుకుంటుంది బృంద.

"వెజిటబుల్ బిర్యాని చేద్దామా" అడిగింది బృంద.

"వూ"

కూరలు, చాకు, పీలర్ తీసుకొని బాల్కనీలోకి వెళ్ళారు.

బంగాళదుంపలు చెక్కు తీస్తూ "మీ ఇంటికి నువ్వెప్పుడైనా వెళతావా" అడిగింది ముక్త.

"వూ"

"మీ పేరెంట్స్, అక్కలు, అన్నలు చాలామంది ఈ సిటీలోనే వున్నారు కదా. అయినా వాళ్లతో కలిసి లేకుండా ఇలా వొంటరిగా వుండటానికి మీవాళ్ళు వొప్పుకున్నారా" అడిగింది ముక్త.

"మొదట్లో వొప్పుకోలేదు. రెండేళ్ళు వాళ్ళతోనే వున్నాను. నా వల్ల కాలేదు" అంది.

"అంటే" ఆత్రుతగా అడిగింది ముక్త.

"మొదట్లో నా ఆఫీసుకి అన్నయ్యావాళ్ళ యిల్లు దగ్గరని వాళ్ళింట్లో వుండమన్నారు. ఉదయం లేచి వదినకి వంటలో సాయం చేయటం, వాళ్ళ పిల్లల్ని స్కూల్‌కి రెడీ చేయటం, హడావిడిగా ఆఫీసుకు పరిగెత్తడం, సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేసరికి పిల్లలతో హోమ్‌వర్క్ చేయించటం, వాళ్ళిద్దరూ పిల్లల్ని నాకు అప్పజెప్పేసి సినిమాలకి, పార్టీలకి, పిక్‌నిక్‌కి, ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోయేవారు. నేను ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలన్నాననుకో, అరే మేం సినిమాకి వెళ్లాలనుకున్నాం. మిసెస్ జోషి ఫ్యామిలీకి చెప్పాం అనో మరోటో అనేవారు. ఏడాది వాళ్ల పిల్లల్ని పెంచాను. ఎప్పుడైనా

మిగతా 13వ పేజీలో

7

అమ్మకోపం వెనుక 'మీడియా కాంప్లెక్స్'

కృష్ణజ వయసు పదహారేళ్ళు. చక్కని పర్సనాలిటీ, బంగారు మేని ఛాయ, అందమైన కోల ముఖం, చక్రాల్లాంటి కళ్ళు, తీర్చిదిద్దిన కనుబొమలు, నల్లటి ఎత్తైన కర్లీ హెయిర్, సంపెంగ ముక్కు. సుందరమైన రూపం ఆమెది. అందుకే ఆమెను స్టన్నింగ్ బ్యూటీ అంటూఉంటారు అందరూ. కృష్ణజను చూడగానే ఇరవై, ఇరవై రెండేళ్ళ యువతిలాగ ఉంటుంది. ఇక చీర కట్టిందంటే సరేసరి. అయితే ఆ చీర కట్టడమే ఆమెకు కష్టాలు కొని తెచ్చింది.

కృష్ణజ తల్లి పద్మావతికి కృష్ణజ అంటే పంచప్రాణాలు. కూతురు పుట్టిన దగ్గర నుంచి ఆమెకు కూతురు తోటే లోకం. భర్త మంచి చెడ్డలు కూడా చూసేది కాదు. ఎప్పుడైనా కూతురికి జ్వరంవస్తే జ్వరం తగ్గేవరకూ తెల్లవార్లూ మేలుకొని కూతుర్ని చూసుకునేది. "కూతుర్ని మరీ గారాబం చెయ్యకు. దాని భవిష్యత్తు కూడా చూడు. నువ్వు మరీ నెత్తినెక్కించుకుంటే రేపు దానికి ప్రపంచం తీరుతెన్నులు తెలీవు. కష్టం, సుఖం రెండూ తెలియాలి పిల్లలకి" అని భర్త అంటే ఒప్పుకునేదికాదు.

"నా కూతురికి కష్టమా...? నా బొందిలో ప్రాణం ఉండగా అలా జరగదు" అనేది.

కానీ, కూతుర్ని పంచ ప్రాణాలకన్నా మిన్నగా చూసుకునే పద్మావతి ధోరణి నమ్మశక్యం కానివిధంగా మారిపోయింది. పద్మావతిలో వచ్చిన మార్పు తండ్రికీ, కూతురుకీ పెద్ద షాక్ అయింది. కేవలం రెండే రెండు సంవత్సరాలలో ఆమెలో విపరీతమైన మార్పు వచ్చింది. కూతురికి కష్టం అంటే ఏమిటో తెలియనివ్వనని చెప్పిన కన్నతల్లే ఆమెను కష్టపెట్టసాగింది. భర్త చంద్రారెడ్డికి ఈ పరిస్థితి మింగుడుపడలేదు. కూతురిని ప్రతిదానికి ఈ సడించుకోవడం మొదలుపెట్టింది. ముఖ్యంగా కూతురు మంచి దుస్తులు వేసుకున్నా, అలంకరించుకున్నా ఇంతెత్తున లేవడం మొదలుపెట్టింది. భర్త చంద్రారెడ్డి ఎన్నో విధాలా నచ్చ చెప్పడానికి ప్రయత్నించాడు. అలా భర్త ఏమైనా కూతురి విషయంలో అడ్డు చెప్పటానికి ప్రయత్నిస్తే ఇంకా రెచ్చిపోయేది. "

అవును దాని బాగోగులు నాకు అవసరంలేదు. ఇన్నేళ్ళూ మీరే చూస్తూ వస్తున్నారు కదూ? నా అవసరం కూడా మీకు తీరిపోయిందిలెండి! ఇన్నాళ్ళూ వండి వార్చడానికి ఓ మనిషి కావాలి. ఇప్పుడు నీ కూతురు పెద్దదైందిగా అదే వండిపెడుతుంది. ఇంకనేనెందుకూ! నేను ఏ నుయ్యో గొయ్యో చూసుకుంటాను." అంటూ శోకాలు తియ్యడం

మొదలుపెట్టింది.

ఇదివరలో కూతుర్ని వెంటబెట్టుకుని కూరగాయలు మార్కెట్టుకు, చిన్న చిన్న షాపింగ్స్‌కి వెళ్ళేవాడు చంద్రారెడ్డి. భార్యకు భయపడి ఇప్పుడు అదీ మానేశాడు. కృష్ణజ తోడు లేకుండా పద్మావతికూడా ఎక్కడికి వెళ్ళేది కాదు గతంలో. ఇప్పుడు తనతో కూడా కూతురు రావడం పెద్ద నామోషి. అందుకే పెళ్ళిళ్ళకు, పేరంటాలకు కూతురిని తీసుకెళ్ళడం పూర్తిగా మానేసింది. కృష్ణజకు ఎక్కడికన్నా వెళ్ళాలి అనిపించినా తల్లి నోటికి భయపడి అడగటం మానేసింది. ఒక రోజు ఒక పెద్ద మనిషి వచ్చాడు. పెళ్ళిలో కృష్ణజను చూశామని, తమ అబ్బాయికి సంబంధం అడగడానికి వచ్చామని అమ్మాయి లక్ష్మీదేవిలా వుందని చెప్పాడు. అంతే పద్మావతి రుద్రకాళిలా అతని మీద విరుచుకుపడింది. నా బిడ్డ అప్పుడే పెళ్ళికి ఎదిగిందా, ఎట్లా కనిపిస్తోంది అని. అతను బిత్తరపోయి వెళ్ళిపోయాడు. కృష్ణజకు కష్టాలు మరీ ఎక్కువయ్యాయి. తలలో పూలు పెట్టుకోనివ్వదు. చక్కటి బట్టలు కట్టుకోనివ్వదు. పౌడర్ రాసుకోనివ్వదు. ప్రతీదానికి తిట్లు: ఒక్కసారి భరించలేక కృష్ణజ తల్లికి ఎదురు చెప్పేది. పద్మావతి ఆగ్రహంతో వూగిపోయేది. బూతులు కూడా ఆమె నోటి వెంట వచ్చేవి. కూతురి మీద చేయి చేసుకున్న సంఘటనలు కూడా జరిగాయి. కృష్ణజ కుమిలిపోయేది. ఆమె రోజు రోజుకీ సన్నగా బక్క చిక్కిపోవడం మొదలు పెట్టింది. ఇంట్లో ఎవరితోనూ సరిగా మాట్లాడేది కాదు.

చంద్రారెడ్డికి ఎందుకిట్లా జరుగుతోందో అర్థం కాలేదు. నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ వుండే ఇల్లు తిట్లు ఏడుపులతో నిండిపోతుంది. ఎవరిద్వారానో నాగురించి విని అతను నాదగ్గరకు వచ్చాడు పరిష్కారం చూపండి అని.

చంద్రారెడ్డి చెప్పిన కథంతా ఓపిగ్గా విన్నాను. అతని భార్య పద్మావతిలో వచ్చిన మార్పు అర్థమైంది. ఆ రకమైన ధోరణి అంత తీవ్ర స్థాయిలో కాకపోయినా చాలా మంది తల్లులలో ఉంటుంది. అంటే ఆశ్చర్యమనిపించవచ్చు. పద్మావతి కూతురుపై పెంచుకున్న కోపానికి కారణం ఆమెలో 'మెడియా కాంప్లెక్స్' వివాహితులైన యువతులు ప్రౌఢగా మారే వయసులో సహజంగానే వారి అందం పట్ల ఆందోళన ప్రారంభం అవుతుంది. కళ్ళ కింద చారికలు వచ్చిన తల వెంట్రుకలు ఒకటి, అర తెల్లబడినట్లు గ్రహించినా కలవరపడతారు. అటువంటి సందర్భంలో వారి తొలిసంతానం ఆడపిల్ల, తమ ఆపిల్ల పెరుగుదల వేగంగా ఉంటే ఆపిల్ల అందం ముందు తాము చిన్నబోతున్నామేమో అనే భావం అంకురిస్తుంది. అటువంటి సమయంలో అది నిజమే అనిపించేలా చుట్టుపట్లవారు ప్రవర్తిస్తే అది వారి మనసుపై బలమైన ముద్ర వేస్తుంది. కూతురి ఎదుగుదల చూసి మురిసిపోయే తల్లులు ఎలా ఉంటారో తమకు తెలియకుండానే తమ అందాల్ని ప్రాయంలో ఉన్న కూతురి అందాలతో పోల్చుకుని వ్యాకులతకులోనై కూతుర్ని ఇతర కారణాలతో నిందిస్తుంటారు. ఈ ధోరణిలో హెచ్చు తగ్గులు ఒక్కొక్కరిలో ఒక్కో విధంగా ఉంటాయి. కేవలం అందం విషయంలోనేతప్ప మిగతా విషయాల్లో కూతురి పట్ల ప్రేమానురాగాల్లో మార్పు ఏమీ వుండదు. ఎదిగిన కూతురిని వెంటబెట్టుకుని వెళ్ళడానికి నామోషీపడే ఆధునిక మహిళలు సంఖ్య నానాటికీ పెరుగుతున్నదనే అమెరికన్ సైకాలజిస్టులు అంటున్నారు. గ్రీకు సుందరి మెడియా ప్రవర్తనను విశ్లేషించడం ద్వారా 'మెడియా కాంప్లెక్స్' వెలుగులోకి వచ్చింది.

ఈ ధోరణే మెడియా కాంప్లెక్స్. మెడియా కాంప్లెక్స్ విపరీత ధోరణికిలోనైన వారు ఒక దశలో వారంతట వారే సర్దుకునే అవకాశం ఉంది. లేదా వాస్తవాల్ని వాళ్ళకు వివరిస్తూ బిహేవియర్ థెరపీ ద్వారా, హిప్నోథెరపీ ద్వారా ఈ కాంప్లెక్స్ పోగొట్టవచ్చు. అంటే అసూహ్యంగా ప్రవర్తించిన తల్లికి సమాజం గురుంచీ, సౌందర్యం గురించి వివరించాలి. అందం బాహ్య రూపం మాత్రమే కాదనీ అది ప్రవర్తన ద్వారా జ్ఞానం ద్వారా కూడా గుర్తించబడుతుందని ఆమెకి అర్థమయ్యేలా చెప్పాలి. ఇంట్లో కుటుంబ సభ్యులతో కూడా మాట్లాడాలి. ఈ చైతన్యం వాళ్ళకీ అవసరం అవుతుంది. మెడియా కాంప్లెక్స్‌కి లోనైన వ్యక్తి పట్ల ఆగ్రహం తోనూ కక్షగానూ ప్రవర్తించ కూడదు. ఆమెని రెచ్చగొట్టకుండా పరిస్థితి ఆమెకు అర్థమయ్యేలా చేయగలగాలి. ఇందుకు కుటుంబంలోని అందరికీ ఓపిక, శ్రద్ధ అవసరమవుతాయి.

—డాక్టర్ వి.నాగేష్,
హిప్నాటిస్ట్

కథ, 12వ పేజీ తరువాయి

అయితే పర్లేదు. రోజూ పిల్లల్ని చూడాలంటే భలే కష్టం. వాళ్ళింట్లో వుంటున్నందుకు ప్రత్యేకంగా డబ్బులు తీసుకునేవారు కాదు. కాని నా జీతమంతా ఆ ఇంట్లో పిల్లల బట్టలకో, స్కూల్ ఫీజుకో, పుట్టిన రోజుల సంబరాలకో, పండుగలకో ఖర్చు అయిపోతుండేది. 'నువ్వే ఖర్చు భరించు' అని స్పష్టంగా చెప్పరు. కానీ డబ్బులు ఇచ్చేట్టు ప్రవర్తించేవారు. నా కోసం టైమ్ మిగిలేది కాదు. ఇలా పిల్లల కోసం ఖర్చు చేసినందుకో, టైమ్, స్పేస్, మనీ అని బాధపడటం చూసి 'అదేంటి వాళ్ళేమైనా పరాయిపిల్లలా, అన్న పిల్లలే కదా!' అంటారు. అన్నలని, పిల్లల్ని కూడా కాదనుకొనే మీరేం మనుష్యులూ అంటారు. ఏం చెయ్యాలని ఆలోచించేసరికి మరో ఏడాది గడిచిపోయింది. చివరికి నా కంటూ నేను ఓ స్పేస్‌ని క్రియేట్ చేసుకోటానికే నిర్ణయించుకున్నాను. వర్కింగ్ విమెన్ హాస్టల్‌కి వెళ్ళాను. అక్కడ్నుంచి ఓ గదిలో అద్దెకి వుంటూ ఇదిగో చివరికి ఈ సొంత ఇంటిని ఏర్పాటుచేసుకున్నాను. నయాపైసా సాయం చేయనని, పిసినారివని అక్కలు, అన్నలు, బంధువులు అంటుంటారు. అలా అని వాళ్ళందరి ముఖాలు చూడనని కాదు. ఇవ్వాలనిపించినప్పుడు నాకు వీలుగా వుంటే వాళ్ళకి గిఫ్ట్స్ ఇస్తాను. పుట్టిన రోజులప్పుడూ, పండుగలప్పుడూ గ్రీట్ చేస్తాను. పిల్లలకి హాలిడేస్ ఇచ్చినప్పుడు వాళ్ళని తీసుకొని బయటకి వెళతాను. అక్కలకి, అన్నయ్యలకి వుద్యోగాలున్నాయి: వాళ్ళ సంపాదన కంటే ఎక్కువ ఖర్చులు చేస్తూ వాటిని నన్ను భరించమంటే భరించను. మా నాన్నమ్మకి మాత్రం ప్రతి నెలా కొంత డబ్బు పంపిస్తాను. తాతగారికి వచ్చే పెన్షనే ఆమెకి ఆదాయం" అంది ముక్త.

"వాళ్ళంతా నిన్ను అలాంటి మాటలు అంటుంటే నీకు బాధగా వుండదా"

"ఉండేది. రామ రామ వాళ్ళంతే, నేనింతే. అందరి మాటలకి రియాక్ట్ అవ్వటం మొదలుపెడితే చివరికి మనకి మనమే మిగలం. ఎనీ ప్రాబ్లమ్? ఎప్పుడూ లేనిది ఇలాంటి ప్రశ్నలు వేస్తున్నావ్" అడిగింది బృంద.

ముక్త ముఖమంతా అవ్యక్తమైన బాధ.

"అక్కావాళ్ళ ఇల్లు కట్టుకుంటారంట. నన్ను ఆఫీసు నుంచి లోన్ తీసి ఇమ్మని బావగారు అడిగారంట. మా ఇంట్లో అమ్మాయిలా చూసుకుంటున్నాం. ఆ మాత్రం యివ్వలేవా? ఈ యిల్లు నీది కాదా ఏంటి? ఎప్పటికైనా మేమే కదా నీకు? నా పిల్లలే కదా ఎప్పటికైనా నిన్ను చూసుకునేది నువ్వు పెద్దదానివయ్యాక అంటున్నారు. ఉద్యోగంలో చేరినప్పట్నుంచి నాకే వూరిలో వుంటూ నువ్వు బయట వేరే వుంటే బాగుండదని వాళ్ళింట్లోనే వుండమన్నారు. అలా గత కొన్నేళ్ళుగా ఆ ఇంట్లోనే వున్నాను. నా కంటూ ఓ పైసా మిగల్లేదు. నా కంటూ ఆ బట్టలు తప్ప మరో వస్తువు సమకూర్చుకోలేదు. పైగా వాళ్ళింట్లోని ఫ్రిజ్, వాషింగ్ మెషిన్, వాక్యూమ్ క్లీనర్ లాంటివి ఇన్‌స్టాల్‌మెంట్స్‌లో తీసుకున్నారు. ఆ కార్డ్స్ అన్నింటిపై నాతో సంతకాలు చేయించారు. అవి ప్రతి నెలా పే చెయ్యాలి. ఏమైనా అంటే ఈ పిల్లలు నీ పిల్లలు కారా అంటారు. నాకు ఊపిరాడటం లేదు. పైగా నాకంటూ ఈ రోజువరకు స్నేహితులు లేరు తెలుసా? కాలేజీ రోజులతోనే స్నేహాలు ఆగిపోయాయి. ఓసారి మా ఆఫీసులో-అమ్మాయి నాకు కాస్త దగ్గరకి వచ్చింది. అప్పుడప్పుడూ ఇంటికి వచ్చేది. మేం ఇద్దరం ఏకాంతంగా మాట్లాడుకోవడానికి వీలయ్యేదే కాదు. ఆఫీసు నుంచి యింటికి ఆలస్యంగా వస్తే బోలెడన్ని ఎక్స్‌ప్లనేషన్ ఇవ్వాలి. సినిమాలకైనా, ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఇంట్లో వాళ్ళతోనే వెళ్ళాలి. అలా ఇంటికొచ్చే అమ్మాయితో ఇంట్లోవాళ్ళు తగాదా పెట్టుకున్నారు. అప్పట్నుంచి నిజానికి యిక్కడికి నీ దగ్గరకి వచ్చినప్పుడు కూడా ఆఫీసుపని అని చెప్పాల్సి వస్తోంది. మొదటిసారి నీ దగ్గరకనే వచ్చాను. అప్పుడు ఇంట్లో పెద్ద గొడవ జరిగింది. నువ్వు తాగుతావన్నారు. అందర్నీ వదిలి వేరే ఇంట్లో వుంటావన్నారు. నీ చెడ్డతనాన్ని హితబోధ చేశారులే. నువ్వు నాకు రాసిన ఉత్తరాలు వీళ్ళు చదువుతున్నారని అర్థమయింది. అప్పట్నుంచి వాటిని ఆఫీసులో టేబుల్ డ్రాలో పెట్టి లాక్ చేస్తున్నాను" అంది ముక్త.

కట్ చేసిన కూరగాయముక్కలని వంటింట్లోకి తీసుకువెళుతూ "నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోకూడదనుకున్నావా? లేక కాలేదా?" అడిగింది బృంద.

"అంటే"

"నే పెళ్ళి చేసుకోకూడదనుకున్నాను. నువ్వేం అనుకున్నావ్?" అని అడిగింది బృంద.

"చదువుకునే రోజుల్లో, వుద్యోగంలో జాయిన్ అయిన మొదట్లో పెళ్ళి చేసుకోకూడదని నేనం

అనుకోలేదు. నీ కట్నం కోసం జీతం దాస్తున్నాం అనేవారు. వాళ్ళే ఏదో నాక సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేస్తారేమో అనుకున్నాను" అంది ముక్త.

"నీకు చేసుకోవాలని వుంటే ఇప్పుడు నువ్వే నీకు నచ్చినవాళ్ళెవరినైనా చేసుకోవచ్చుగా."

"పెళ్ళా?! వద్దు. ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకోవాలనే ఆలోచన లేదు బృందా"

"ఏం"

"ఇంతమందిని చూస్తున్నానుగా. అందులోని ఇరుకు బానే అర్థం అయింది. పెళ్ళి చేసుకునే ధైర్యం లేదు. ఆ జంజాటంలోకి వెళ్ళాలని లేదు" అంది ముక్త.

"నువ్విప్పుడా జంజాటంలో లేవా" కుక్కర్ స్టవ్ మీద పెడుతూ అడిగింది బృంద చిన్నగా నవ్వుతూ.

ముక్త బృంద నేపు ఓ క్షణం చూసి "నువ్వు నిజంగానే పెళ్ళి చేసుకోమనే అంటున్నావా" అడిగింది.

"పెళ్ళి చేసుకోవటమో లేదో నీ యిష్టం. పెళ్ళి వద్దు అనుకుంటే ఎందుకొద్దనుకుంటున్నామో మనకి తెలియాలి కదా. ఎలాంటి జీవితాన్ని కావాలనుకుని పెళ్ళి చేసుకోకూడదని నిర్ణయించుకున్నామో అలాంటి జీవితాన్ని నిర్మించుకోటానికి ప్రయత్నించాలి కదా" – అంది బృంద.

"బాప్‌రే! పెళ్ళా?! వద్దు. కోరి కష్టాలు తెచ్చుకోవటమే అవుతుంది" అంది ముక్త.

కుక్కర్ మూతపై వెయిట్ పెట్టి బాల్కనీలోకి వచ్చి గోడకి ఆనుకొని నిలబడుతూ "పెళ్ళి అనేది మనకి కాస్త వయసొచ్చాక, జ్ఞానం వచ్చాక జరుగుతుంది. సో మనం అందులోకి వెళ్ళాలో అక్కర్లేదో నిర్ణయించుకొనే అవకాశం వుంది. ఆ నొక్క బంధుత్వాన్ని వద్దనుకున్నంత మాత్రాన మనం కుటుంబానికి దూరంగానో, వెలుపలో వున్నట్టేనా? మనకి ఇష్టం వున్నా లేకపోయినా అందులోనే పెరుగుతాం. ఆ కుటుంబం నుంచి మనం దూరంగా ఎలా వెళతాం? కుటుంబం అంటే భార్యాభర్త సంబంధాలే కాదు కదా. అమ్మ, నాన్న, అన్న, అక్క, తమ్ముడు, వదిన సంబంధాలుంటాయి కదా. ఈ బంధుత్వాలని మోర్ డెమక్రటిక్‌గా, మరింత స్నేహపూరితంగా ఎలా మలచుకోవాలి? న్యూక్లియర్ ఫ్యామిలీస్ వచ్చినప్పటికీ మనిషికి మనిషికి మధ్య సంబంధాలలో బాధ పోలేదుగా. సింగిల్ వుమెన్‌గా జీవితం సాగించాలని మనం అనుకున్నప్పుడు ఇంట్లోని ఎవరైతే మనల్ని బలంగా వ్యతిరేకిస్తారో వాళ్ళే కొంతకాలం గడిచేసరికి మనం తిరిగి ఏ కొత్త స్నేహాల్లోకి వెళ్ళకుండా చూస్తారు. మనం అలా ఒంటరిగానే వుండిపోవాలనుకుంటారు. వాళ్ళకది లాభం. వాళ్ళ పిల్లల్ని, ఖర్చుల్ని, కోరికల్ని, ఆశల్ని కన్వీనెంట్‌గా మనపై తోసేస్తారు. వీటి నుంచి బయటపడటం ఎలా? 'భర్త' అనే మగవాని పెత్తనాన్ని వద్దనుకుంటే ఎలాగోలా వదిలించుకోవచ్చు. మరి ఈ ఇంట్లోవాళ్ళ అధికారాన్ని, పెత్తనాన్ని, నిరంకుశత్వాన్ని ఎలా వదిలించుకోవాలి? ఊహరాని కాలం నుంచి వాళ్ళందరితో మన జీవితం పెనవేసుకుపోతుంది కదా. అనుబంధముంటుంది. ప్రేముంటుంది. బోలెంత సెంటిమెంట్ ముడిపడి వుంటుంది కదా. వీళ్ళతో పోరాటం కష్టం. అందులోంచి బయటపడే రోజుల్లో ఎంతలా బాధపడ్డానో? రోజూ ఏడవటమే. పెళ్ళి వద్దన్నామంటే సర్వసంగపరిత్యాగం చేస్తున్నామనో, సొంత జీవితం వుండదనో అనుకుంటారు. సంపాదనని, శ్రమని, సమయాన్ని అందరికి పంచిపెట్టేస్తూ బ్రతికేస్తాం అనుకుంటారు. పెళ్ళి లేకుండా కూడా జీవితం వుంటుందని, జీవితాన్ని నిర్మించుకునే కలలుంటాయని వాళ్ళకి అర్థం కాదు" ముక్త ప్లేట్‌లో బిరియానీ వేస్తూ అంది బృంద.

"ఇందులోంచి ఎలా బయటపడాలి" అని అడిగింది ముక్త.

'ఏమో' అన్నట్టు బృంద భుజాలు ఎగరవేసింది.

ముక్త పరధ్యానంగా తినటం చూసి బృంద "ఎలా వుంది?" అడిగింది.

"వూ... బాగుంది"

స్టార్ న్యూస్ వస్తోంది.

బృందకి ప్రణయ్‌రాయ్ న్యూస్‌ని ప్రెజెంట్ చేసే తీరు చాలిష్టం. యాడ్ రాగానే కిచెన్‌లోకి వెళ్ళి ఇంకాస్త బిర్యాని వేసుకొని "వేయనా" ముక్తని అడిగింది.

అనురాధ వెదర్‌ఫోర్‌క్యాస్ట్ చెపుతోంది.

"భలే చెపుతుంది కదా. రహస్యాలు చెప్పున్నట్టు" అంటూ ప్రణయ్‌రాయ్ కంటే ముందే "థ్యాంక్‌యూ అనురాధా" అతనిని ఇమిటేట్ చేస్తూ అంది బృంద.

"భలే ఇమిటేట్ చేస్తున్నావే" అంది ముక్త నవ్వుతూ.

ఎక్కడ గిన్నెలు అక్కడ సర్దేశారు.

"నిద్రొస్తుందా" అడిగింది బృంద.

"లేదు"

"క్యారమ్స్ ఆడదామా" అడిగింది బృంద.

"వూ"

క్యారమ్స్ ఆడుతున్నారు. ముక్తకి అక్క ముఖం గుర్తొస్తుంది. స్కూల్‌కి ఇద్దరు కలిసి వెళ్లటం. తన టిఫిన్ బాక్స్ మోసే అక్క. లంచ్ పిరియడ్‌లో తన బాక్స్‌లోని టిఫినో, అన్నమో పూర్తిగా తినేట్టు చూసే అక్క తన బుగ్గలని ముద్దంటూ తోటి పిల్లల్లో పెద్దలో గిల్లుతుంటే పోట్లాడే అక్క గుర్తొచ్చింది. తనకి నచ్చని బట్టలు ఇచ్చేసే అక్క పెద్దయ్యాక కూడా తనకి కుంకుడు రసంతోనే తలంటే అక్క. ఆఫీసు నుంచి రాగానే కాఫీ అందించి టిఫిన్ పెట్టే అక్క. జ్వరమొచ్చినా, తలనొప్పి వచ్చినా తల్లడిల్లిపోయే అక్క, అలాంటి అక్కతో "ఇంటికి లోన్ తీసుకొని ఇవ్వలేనని ఎలా చెప్పటం? తన చుట్టూ అన్నలు. తనకంటూ లేని జీవితం. బంధుత్వాల కంచె. పెళ్ళి, పిల్లలు లేనంత మాత్రాన నా కంటూ ఓ యిల్లు ఏర్పర్చుకోకూడదా? వద్దంటూ ఎందుకలా వీళ్ళంతా నన్ను వాళ్ళ వాళ్ళ యిళ్ళల్లో వుండమని ఒత్తిడి చేసేవారు? కుటుంబ సంబంధాల్లో వుండేది నిజంగా ప్రేమ, ఇష్టమే అయితే ఎవరి ఇళ్ళల్లో వాళ్ళు వున్నప్పటికీ అవి అలానే వుండాలి కదా! ఎందుకిన్ని ఆలోచనలు అనుకుంటూ "ఈ సిటీలో మన ఆఫీసు బ్రాంచ్ వుంది కదా. ఇక్కడికి ట్రాన్స్‌ఫర్ పెట్టుకుంటాను" క్రిస్టల్ క్లియర్ వాయిస్‌తో అంది ముక్త. "కంగ్రాట్స్. విముక్తమవుతోన్న ముక్త" అంటూ నవ్వింది బృంద.

"విముక్తా!? అప్పుడే ఎక్కడా?" అంటూ నవ్వింది ముక్త.

వచ్చేవారం కథ
యామయ్యసామి గుర్రం
-వేంపల్లి గంగాధర్